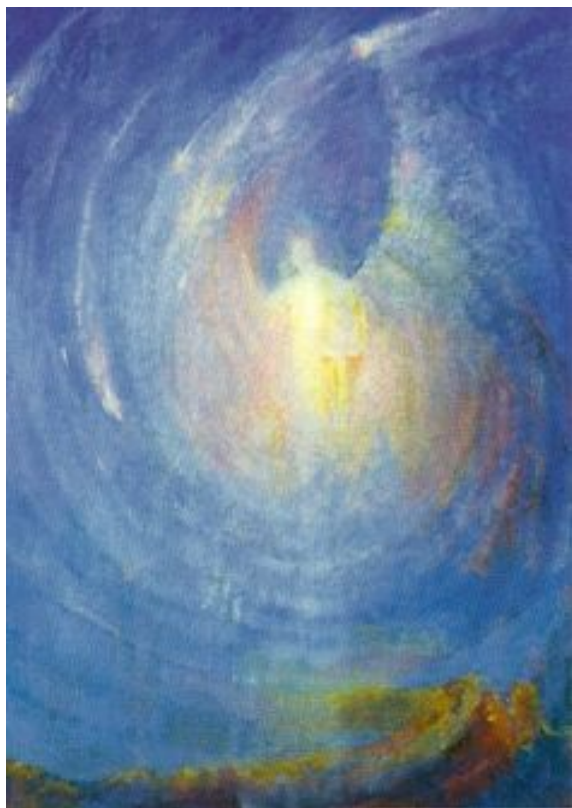

*MICHAELOVA GIGANTICKÁ
BYTOST*

**NĚKTERÉ ČÁSTI Z KNIHY
KARLA FUNKA
PUTOVÁNÍ MYSTICKÝM
ROKEM**

1. Vládce planetárních archandělů

Mysteriem Golgoty byl překonán nejnižší bod zemského úpadku do odbojných sil. Bůh Slunce, Kristus, se stal Duchem Země. Spojil se s Pannou, vládkyní a duší Země. Nyní září z hlubin Země božské Já Kristovo i věčné Já Matky Země, věčné Panny. Proto každý člověk může najít ze svého nitra Krista, neboť Kristus v mysteriu Golgoty prošlehl a oplodnil Ohněm své krve všechna lidská já. Každé lidské duchovní já má v sobě od té doby latentně Kristův zářící obraz (zničit ho lze pouze vědomě cílenou černou magií). Proto může být každý člověk Země spasen Kristem, když se učí žít z vlastního božského já. Kristem vykopené božské já si jen potřebuje uvědomit golgotské mysterium a nastoupí tím cestu ke vzkříšení v Kristu, pocítí jeho vliv v hlubině svého bytí. Až jeho silou přepracuje své nižší já a Světlo Kristovo vědomě vetká do temnot pudového podvědomí své duše, dosáhne osvobození z karmických sítí.

Kristus na cestě z duchovních výšin k pozemskému lidstvu s sebou nesl kosmickou inteligenci, kterou by mohlo lidstvo v dalším vývoji používat. Michael jako Kristův pomocník doprovází lidstvo v jejím správném individuálním využívání. Měl od samého počátku za cíl svobodného člověka, jednajícího z poznání. Vzhlíželi k němu nejvyšší zasvěcenci a učitelé lidstva. Doprovázeli proto člověka k dosažení cíle tohoto vývoje tím, že zdůrazňovali

samostatné poznání a sílu úsudku. Na této dlouhé cestě zachoval Michael člověku věrnost.

V předkřesťanských dobách jsme měli probudit síly Svatého ducha. Pak mělo procitnout i naše vyšší já, které přijalo od Krista sílu vzkříšení. Aby člověk mohl následovat Krista, zůstal archanděl Michael tváří Kristovou, jeho největším pomocníkem, sestupujícím až k člověku. Začal působit na lidské já, aby se nedalo strhnout do zla. Učí člověka, aby porozuměl kosmickým silám Slunce, ze kterých přišel Kristův impuls na Zemi. Připravuje lidské duše k prohloubení a dává jim každoročním přílivem sil sférického železa kosmickou sílu sebevlády. Znovu a znovu pomáhá každý podzim člověku, aby se přiblížil ke Kristu a pochopil jeho božskou podstatu.

Tento aristokrat mezi archanděly zaujímá místo, srovnatelné s postavením Slunce mezi planetami. Je vládcem planetární solární sedmy planet: Měsíce, Merkura, Venuše, Slunce, Marsu, Jupitera, Saturna, neboť Slunce je centrem sedmi planet kosmických, které z něho čerpají své životní síly.

Neptun, Uran a Pluto, které lze nazvat kontrolními planetami, náležely k jinému hvězdnému systému. To lze zjistit již z toho, že se otáčejí v opačném směru nežli sedm planet solární sedmičky. Připojily se k naší sluneční soustavě a nabývají stále většího vlivu na naši Zemi.

Každý ze sedmi planetárních archandělů vládne nejen jednomu ze dnů týdnu, ale i jedné zemské epoše, dlouhé zhruba tři a půl století. Skrze tyto archanděly uplatňuje Michael rovněž své působení. V dnešní době, od roku 1879, panuje epocha působení právě archanděla Michaela.

Jeho působení není vázáno pouze ke kosmu a mikrokosmu, nýbrž působí také v makrokosmu. Je též vládcem lidské astrality a každoročně na podzim proniká lidskou krev svými meteorickými vlivy. Pak rozvíjí síly, které nám vtělil, průběhem roku dále, takže tyto síly mají na konci jeho kosmické vlády vymanit lidstvo z vlivu draka zemského rozumu.

Když Archanděl Michael vystupuje na sluneční oblast působení, spojuje nás také se zodiakálními mysterii. Je prostředníkem mezi lidským duchem a silou Slunce i silami, plynoucími z makro-kosmického zřízení zodiakálního. Proto je „článkem“ věčného života, který pojí zřízení kosmické a který pomáhá každý podzim lidstvu z okovů ahrimanských mocností.

Během roku je podzimní vláda archanděla Michaela nejmocnější, když se Slunce nachází ve znamení Střelce, v době Neposkvrněného Početí. Mysticky Michael působí nejvíce, když Slunce vstupuje do svého domu, do zodiakálního znamení Lva. Je největším archandělem sluneční říše a je archandělem středu našeho planetárního systému.

Pro nás to znamená spíše oslabování myšlenek, jejich vzdalování či odnímání. Naše myšlenky se stávají těžkopádnými, avšak v kosmických výšinách přijímají oplodnění, třibení a ožívování. To do nás vstoupí až s přicházejícím podzimem, spolu se sestupem zemské duše a všech elementárních bytostí zpět do našeho prostředí.

A jak konkrétně působí Michael na člověka? Po letním vzduchu smyslových, zábavních nebo společenských aktivit, po zlenivění myšlenek, se naše nitro klidní a zprůzračňuje. Těžiště naší osobnosti se uchyluje více do nitra. Myšlenky k nám snáze připlouvají, plují v nás přehledněji, orientovaněji. V soustředěném myšlení a logických posloupnostech můžeme nalézat zaujetí a zalíbení. Je to vhodná doba ke sledování impulsů myšlení, emocí, slov i činů a k logickému navazování jednotlivých myšlenkových pochodů, abychom nepoškozovali orgán myšlení nesprávným myšlením, které není vedeno logickým řetězem myšlenek, ale je ponecháno nahodilým vnějším i vnitřním vněmům. Současně s opouštěním venkovních radovánek, s odlučováním se od podnětů či lákadel světa, od smyslovosti, se naše vědomí postupně stahuje do soukromí nitra, jsme více sami se sebou. Vnitřní život se aktivizuje, stává se pestřejším a bohatším, u někoho i rozjímavějším. Někdy cítíme i úlevu od letní honičky za zábavami a nitro se nám stává zklidňujícím asylem. Současně s tím, jak s podzimem sestupuje duše Země z kosmu do svého planetárního tělesa a sjednocuje se s ním, sestupují s ní i elementární bytosti, nyní oplodněné a zaktivizované myšlenkovou činností kosmických hierarchií. Protože nás neviditelně obklopují, bere se odtud naše tendence k mentální aktivitě a jasů. Po oživení duchem vesmíru k nám přicházejí myšlenky tak svěží a průzračné, jako když jsme se právě probudili po osvěžujícím a obohacujícím spánku v duchovních říších. Jsme intimně naplněni a osvěženi moudrostí kosmu, kterou naše myšlenky oplodnily sestupující elementární bytosti.

Není proto ani náhodné, že již od keltských dob se v prvních dvou listopadových dnech vzpomíná na ty, kteří nás předešli na onen svět. Je to vzácné období, kdy se ztenčují hranice mezi naším a jejich světem. Název svátků Všech svatých a Dušiček má konkrétní rozlišení. Svátek Všech svatých je vzpomínkovou slavností na zemřelé, kteří již dosáhli dokonalé čistoty a rajské blaženosti. O Dušičkách se vzpomíná na ty, kteří tohoto blaženého stupně zatím nedosáhli, tedy na duše v očištění.

Síly, které proudí v několika dnech na přelomu října a listopadu, sbližují oba světy. Duše, které již vystupují či vystoupily z kámaloky, se mohou snáze přiblížit našemu zemskému prostředí a na chvíli vyhledat své pozůstalé. Lidem s vyvinutějším niterným vnímáním umožňuje tato doba snazší napojení na jejich milé na druhém břehu bytí, někdy i přijetí jejich sdělení.

2. Michael - Kníže kosmických myšlenek připravuje Kristu cestu do lidského nitra; Kdo vede sebe, toho vede archanděl Michael

Ohnivý meč Michaelův divotvorně otevírá dveře do nadsmyslna. Dávní zasvěcenci poukazovali k bytosti, jež stojí před tváří Slunce, k Michaelovi. Michael značí Bohu podobný, Ten kdo je jako Bůh. Říká se, že kdo má v sobě oheň touhy, kdo nastoupil do proudů duchovních snah, ten pracuje na své duchovní jiskře, svém vyšším Já. To je pak zjasňováno a napájeno z duchovních světů. Zde pramení označení archanděla Michaela jako kníže vesmírných myšlenek. Přijímání vyšších pravd se děje ohnivou touhou i ohnivou odpovědí. Není pak náhodné, že i seslání Ducha svatého na apoštoly je líčeno v podobě ohnivých jazyků.

Kdyby Ahriman měl vládu, zmechanizoval by celý svět. Kdyby měl vládu Lucifer, předčasně by zduhovnil lidstvo bez získání pozemských vývojových zkušeností. Michael jim však v tom brání. Roztrhává každoročně znova síť, kterou Lucifer obalil Zemi v době Urielově a kterou Ahriman utkal v čase

Michaelově. Poselství Michaelovo přináší člověku svaté tvůrčí síly, jimiž se má spojit s nebeskou sférou a stát se vědomým člověkem sfér, který žije všeláskou a cítí neosobně.

Archanděl Michael vyvíjí v duchovním člověku všechny potence božských sil a probouzí z latence vyšší lidské já. Přípravuje Kristu cestu do lidského nitra. Planoucí meč Michaelův, ukutý z meteorického železa, proniká do zemské letní noci, plné animální touhy přírodních sil sulfuru v člověku a hasí oheň vášní sférickým železem Leonid.

Svět ahrimansko-luciferský je světem negace a odporu proti silám slunečním. Je však nutný, neboť jedině přemáháním překážek můžeme vyvinout síly odporu proti zlu. Poznat mysterium zla však neznamená sloužit zlu a schvalovat je. Máme poznávat skutečné určení zla. Trvání zla je připuštěno z boží Vůle a je mu Bohem předurčena a vymezena velká evoluční úloha. Je plodem abnormálních bytostí a hlavně lidí. Abnormální bytosti udržují zjevné bytí, které povstává protitlakem zla a dobra. Tam, kde se setkávají síly normálních a abnormálních bytostí, povstává viditelný svět jejich vzájemnou zadržovací činností, protitlakem.

Michael působí tak, že do nás nechává vstřebávat nejen jasné myšlenky, ale celý kosmický život. Když se koncem léta zvolna vynořuje jeho podzimní působení, známe, co jsou to meteorické roje, ale neznáme jejich duchovní pozadí. Jsou nositeli Michaelovy síly. V kosmické imaginaci je Michaelův meč líčen, jak nechává pršet veškeré síly meteorických záblesků. Jeho meč je ukován z meteorického železa. Duchovní síla všech těchto částíček meteoritů se soustřeďuje v meči Michaelově. Ten je nenesen nikam jinam než do mozku člověka. V době podzimní Michaelovy vlády se duchovní myšlenky, moudrosti vesmíru takto dostávají do našich hlav, které jsou jimi oplodňovány. Veškerou kosmickou moudrost nese Michael k člověku skrze podzimní meteory. To však jen za předpokladu, že člověk spolupracuje, že se k té součinnosti svobodně rozhodl. Jinak uvízne v zemské brázdě a zůstane sám, bez vědomí spásného kosmického okolí.

Síla Michaelova meče vyproudila do ledové atmosféry zemských hlubin a oteplila je. Archanděl Michael dal lidstvu možnost, aby se všechny sobectvím zledovatělé ruce lidí mohly znova chopit díla vnitřního obrození z egoismu. Pomáhá člověku k tomu, aby se odpoutal z řetězů karmy, byť za cenu velkého utrpení. Jeho sílu budeme potřebovat také, až budeme na onom světě očišťovat své astrální tělo.

Pokud s myšlenkami kosmické moudrosti dál nepracujeme, nepohybujeme se s jejich pomocí terénem života, pokud uvízneme pouze v mozku a bereme tyto myšlenky jen jako další vědomosti sobeckého rozumu, stáváme se zatvrdilými učenci, kteří niterně vysychají a odumírají pravému životu. Pak necítíme lásku k životu, k ideálům ani ke světu. Jedinou možností, jak tomu předejít, je přijímat tyto myšlenkové obsahy i srdcem. Musíme Michaelovi dovolit, aby tyto poklady duchovních pravd vnášel dále do našeho

srdce. Myšlenky nám z mozku do srdce stáhne nadšení. Pak docílíme onoho ideálního „myšlení srdcem“. Jak toho dosáhneme? Pocítíme-li vděk a lásku k tomuto ohnivému knížeti vesmírné moudrosti, přijímáme-li duchovní pravdy s nadšením, pak jim nedovolíme, aby se zasekly pouze v mozku. Můžeme si uvědomit, že Michael chce být přítelem člověka. Ba je jím, ale člověk to zpravidla neví. Můžeme si představovat jeho oči, jeho zralou moudrostí hluboce se do nás nořící, laskavý pohled, kterým na nás působí a vede nás k cestě poznání jeho oběti až k jeho - „Přijmi mne“. Michael dává spolu s moudrostí onu vyšší, propracovanou citovost, která se nevyžívá v nekontrolovaném citovém rozlítí ani v libé duchovní rozkochanosti, ale je vyvolávána hodnotnými myšlenkovými obsahy.

Kosmická moudrost ducha, vstřebaná hlavou, v nás musí být prozářena teplem naší duše. V srdci je teplo, neustále tepe, proudí tam krev, ve které působí vyšší Já. Krev je nástrojem vyššího Já, je-li jím proniknuta, očištěna, prozářena. Jinak je zatížena nižší astralitou. Nebo ještě konkrétněji: Michael působí skrze meteory, přes meteorické železo, přes svůj kosmický meteorický meč. Svým působením přináší člověku duchovní myšlenky. Meteorické železo, na rozdíl od nižšího, hmotného, marsického, které rezaví, má vždy pouze duchovní působení. Působí obrodně i na miliony našich červených krvinek. Je na ně vázán onen oheň duchovního působení. Působí jím i svatý Duch – Osvětitel a Posvětitel, Vládce nebeského míru. I oheň naší svíce je mikroskopickou součástí nebeského Ohně. Proto zapalujeme na Dušičky a na svátek Všech svatých svíce pro naše zemřelé. Jak krásné je uvědomit si, že i tím můžeme napájet jejich duše. Dá se proto říci, že v srdci je oheň, protože přes meteorické železo působí jáství. Přes každou červenou krvinku, přes její železo působí vyšší Já na člověka. Víme, že temperament, oheň, máme vázán na krev, a to temperament vyšší i nižší (proto se říká, že se někomu „vaří krev“ nebo že je horkokrevný nebo naopak chladnokrevný). Zde vidíme, že duchovním myšlenkám můžeme dát lásku, dynamiku, oživení, nadšení, oheň, tvořivost pouze v srdci.

S podzimem přichází zklidnění, usebrání, koncentrovanější přiblížení se sobě samému. Letní vzduch libostí a rozptýlení myšlenek ustalo a Michael připravuje krystalizaci myšlenek pro dobu vánoční. Přináší nejen duchovní myšlenky, ale celkově duchovní život.

Bezuzdné propadání nadšení, nepodložené krystalizací myšlenek, uvíznutí s duchovním a studiem v sobě samém, absence morality a pokory, to vše je působení Luciferovo. Zatvrďování myšlenek do formy pýchy na duchovní vzdělání, anebo materializující myšlenky, že duchovní svět a jeho pomoc neexistuje, je působení Ahrimanovo. V obou případech pomůže Michael se svým připraveným mečem (skalpelem) na přesné oddělování dobra od zla. Musíme však o něm vědět, a v první řadě musíme tyto tendence u sebe poctivě rozpoznávat.

Drak duchovní pýchy a zemského rozumářství v hlavě, rozjásanost planého, nepodloženého nadšení v srdci – to obojí přemáhá meč Michaelův. Ale nejen to: tento meč jde dále než jen do nápravy hlavy a srdce, jde i do volní oblasti. Když člověk začne přemáhat tyto dvoje svody, Michael mu pomáhá, posiluje jeho vůli.

Michael je tu neustále, aby nás posiloval pro úkol rozvíjet novou morálku, rozsáhlé spolucítění a společné nesení utrpení, které lidské bytosti přináší materialismus. Učí nás rozvíjet odvahu ke snášení utrpení z duality mezi ideály a realitou. Je jistě obtížné nenarážet svou osobností na osobnosti okolí. Tříbení v mezilidských vztazích je skutečná sociální práce vůči světu, je to hlavní úkol lidí nynější doby, vedené Michaelem.

3. Kosmická imaginace - nebeská scéna

Božské síly Michaelova času se imaginují kosmicky velkou imaginací Michaelova meče, meče z meteorického železa sférického.

Brzdící, abnormální síly času Michaelova se imaginují takzvaným drakem zemského rozumu a egoismu, který každým rokem na podzim dozrává a přenáší část své karmy na lidstvo, které jej zplodilo. Lidstvo zneužívá své rozumové inteligence pro své sobecké účely, pro ubližování okolí i tím, že různých vynálezů a technických vymožeností používá k ukojení svého egoismu a vášnivé astrality.

V podzimním draku lidského rozumu spolupůsobí vše, čím člověk ovládá a vykořisťuje přírodu a hlavně to, čím zotročuje své bližní. Nesprávná rozumová kultura vede vždy k materialismu a sobectví. Vždy na podzim se proto v astrální sféře Země zjevuje v podobě imaginace draka vše, co člověk během roku utkal v karmě svého zemsky omezeného rozumu „pána světa“. Žádostivost a zvrácená sobecká mentalita a lidská astralita vytváří každým rokem imaginaci „draka rozumu“ tím mohutněji, čím nezákonněji a sobečtěji žilo lidstvo onoho roku. I

když se tato imaginace objevuje každý podzim, nejhroznější je v místech, kde zuří války nebo tyranie.

Když slavíme svátek archanděla Michaela a když se v této době ponoříme do hlubin své duchovní bytosti a vmyslíme do podzimních proudů kosmického života, můžeme sledovat naopak obrozující a lidstvo ochraňující velkolepou imaginaci Michaelovu. Můžeme vědomě přijmout síly meteorického železa Michaelova sférického ohně a prohloubit své duchovní sebevědomí kosmickým vlivem hvězd.

Michael je pomocníkem lidských duší, které se touží opřít proti zlu podzimního draka a prosí o duchovní pomoc a osvětlení Světlem sluneční moudrosti. A právě velká imaginace Archanděla Michaela, který sférickým ohněm meteorů přemáhá podzimního draka rozumu – plod ahrimanského impulsu egoismu a materialismu – se objevuje před duchovním zrakem každého probuzeného jedince, jenž bděle a s důvěrou následuje Michaela ve správném myšlení a rozlišování. Dala by se označit jako **imaginace Michaelova meteorického meče na Kristově cestě**.

I když je pro nás její plné prožití za současného stupně lidského vývoje většinou nedostižné, má význam i každý trpělivý pokus o oživení v pouhé představě. Ti, kteří touto imaginací prošli plně, ji popisují poměrně shodně takto.

Hle: z kosmických hlubin se vynořuje mohutný hořící meteor, který svištivě letí provázen mystickým rachotem a zněním sférické hudby svaté sluneční říše. Letí směrem k místu, kde stojíme. Plane na obzoru jako obrovská ohnivá koule. Potom se víc a více zhušťuje a mění v nesmírně intenzivní zlaté světlo. Když se meteor zmenší, roztrhne se na tisíce hvězdných, oslnivě zářících meteorů, které vstupují otevřeným tisícilistým lotosem na temenu hlavy do našeho organismu.

Nyní můžeme spatřit, jak se v každé jednotlivé krevní buňce odehrává zvláštní proces světelného oplodnění hvězdnými kosmickými silami. Cítíme celé moře planoucích meteoritů, které plynou naší krevní soustavou. Pohled na zářící krev, oplodněnou sprškou hvězdných sil, je uchvacující.

Modravě žluté plaménky sulfuru, které dříve hořely v naší bytosti a v obláčcích vystupovaly od nohou k hlavě, pohasínají. Celým tělem od hlavy dolů proudí hvězdný oheň Michaelův. Tím se sulfur lidské letní aury mění v popel. Sirnaté plamínky jsou stlačovány k spodině aury a úplně zmizí, když nás hvězdná síla Michaelova meče pronikne. Náš krevní systém se rozzáří nebeským ohněm. Také náš nervový systém svítí jako plamenný strom věčného života. Míšní lotosové uzly se počnou rotačně pohybovat a všechny lotosy náhle zazáří tisíci barvami nevídaného lesku a nádhery. Éterické, astrální i fyzické tělo je proniknuto hvězdným oplodněním. Produchovnělé tělo éterické je prostoupeno božskou silou slunečního života.

Oharky meteoritů plynou sluneční sítí krevního oběhu, jenž se naplnil silami souhvězdí Lva, neboť Archanděl Michael vychází ke své kosmické

činnosti ze sil, které jsou pro nás silami znamení Lva. Poněvadž je vládcem říše duchovního Slunce, ovládá také lidské srdce a tím krevní systém, který nyní tvoří ohnivý keř, hořící v lidském těle.

Region Lva je domem Slunce, Lví síly pomocí Slunce ovládají naši krev. Při božské imaginaci Michaelově lze sledovat každou cévku zlatě zářící na ohnivém keři krevního systému. Ale nejen krevní, nýbrž i mízní soustava je posílena michaelským nebeským ohněm. Každý nerv v těle září stříbromodře a srší bleskovými výšlehy tvůrčích hvězdných sil.

Když lidský duch prožívá Michaelovu imaginaci, je naplněn nejhlubšími mystickými city tvůrčího blaha. Uvědomuje si své tvůrčí duchovní schopnosti. Může pochopit i smysl svého osobního úkolu v pozemské evoluci a porozumět správně směru a smyslu svého zasvěcení i tvůrčímu plánu kosmického dění. Michaelská imaginace tvoří obraz mohutného, velkolepého zasvěcení. Člověk se cítí prostoupen svrchovanou odvahou k duchovním činům. Chápe, že by nemohl ustoupit od duchovní pravdy, i kdyby ji měl zaplatit vlastním životem. Má živý pocit nebeského spojení s Michaelem, od něhož přijímá schopnost správného myšlení. Chápe božské ideály, které chce uskutečňovat na Zemi třeba i za cenu sebeoběti. Ohněm sférického železa archanděla Michaela nabývá duše mohutného nesobeckého sebe-vědomí a vnitřní vůle, což plyne z neosobních citů, vyvolaných sjednocením s Michaelem.

Po tomto zasvěcení se lidský duch cítí jako znovuzrozen. Má zvláštní pocit vnitřní síly, plynoucí z vědomí duchovního vzkříšení. Vědomí proměny sulfuru v popel otevírá lidské duši zdroj nového kosmického nazírání na účel, smysl i jev lidského života. Duch je osvícen poznáním kosmické Moudrosti a Lásky slunečních bytostí a ponořuje se do hlubokého pochopení nadsmyslných proudů sluneční říše. Cítí, vnímá a prožívá ve svém nitru moc sférické symfonie. Duchovní vědomí se jasní a postřehování představ a myšlenkový pochod se stává přesnějším, logičtějším a mohutnějším. Člověk má takový pocit, jako když z hluboké tmy se náhle ocitne v plném světle a teple, zahřívajícím celé nitro zvláštními, vědomě přijímanými záchvěvy pulzujícího kosmického života.

Duchovní neosobní vědomí září v duchu jako Fénix, zrozený z popele sulfuru z kosmického ohně božího Bytí. Věčné hvězdné Světlo sestoupilo a naplnilo nejvnitřnější oblast člověka. Síla manasu vibruje v nervech, budhi protepluje krevní systém.

Tato podzimní imaginace draka rozumu znázorňuje i zhmotnění přírodní podstaty Lucifera a zhmotnění ahrimanského materialismu, který je výsledkem zneužití sil železa. Ahriman chce odvést člověka od duchovních hodnot nadsmyslného já, vnuká mu sobectví a materialismus. Člověk však má právo a možnost jej odmítnout. Má svobodnou vůli překonat ahrimansko-luciferské síly „draka podzimu“.

Pro dobu vrcholu V. a počátku VI. poatlantské kultury (ve smyslu stupně duchovního zasvěcení) nám archanděl Michael ukazuje další obraz, z něhož máme poznat, co bylo vykonáno v zemské minulosti a co má být vykonáno v budoucí zemské evoluci. Pokročilý jedinec, který se uprostřed 20. století dostal do proudu michaelských sil a plně se jimi obklopil, dokázal prožít a podat imaginaci minulosti, přítomnosti i budoucnosti lidstva. Na scénu lidského vývoje silněji vstupuje v této imaginaci element kosmicko-zemského ženství, element povstávajícího duchovního vedení Marie-Sofie (jak o tom téměř prorocky pojednává S. O. Prokofjev při psaní o bytosti Sofie).

Jest to **Velká imaginace o základech VI. kultury poatlantské - filadelfské**. Lidská duše, která prožívá tuto velkou imaginaci, se současně inspiračně a intuitivně ocitá v úplně temnotě a pociťuje kosti pronikající ledový chlad. Nalézá se v hluboké, rozlehlé a temné podzemní jeskyni, kde je plno ostrých skalních útesů, na nichž jsou přikováni lidé. Je jich zde nespočetné množství, což lidská duše poznává z tlumených vzdechů lidského pláče a z rachotu okovů.

Cítí, že má také ruce spoutány okovy jako galejní otroci starověku a jako všichni, které ve tmě tuší a jejichž pouta řinčí do lidských vzdechů. Cítí ostrost skalních útesů, k nimž je přikuta. Vichřice rve její prostydlé a zkrvavené údy, neboť jak chce vystoupit na skálu, zraňuje se v temnotě o hroty kamenů a zase klesá zpět do ledové vody, která proudí dnem jeskyně. Duše zápasí s vichřicí kolem dunící. Snaží se vyváznout alespoň z ledové vody a vyšplhat se nahoru na skalní hrot, k němuž je přikuta řetězem otroka karmy.

Do vzdechů náhle začnou znít smutné hlasy pohřebního žalmu lidské duše. Monotónní, chmurná melodie zoufalství a prokletí lidstva táhne se prostorem jako příšerný výkřik hrůzy, plynoucí z poznání zkázy lidstva.

Neviditelné hlasy pějící svým věčně se opakujícím táhlým a žalostně monotónním nápěvem žalm „Pramatka lidstva zemřela“. Temná noc kolem je plná vzdechů a lkání, plná slzí a zoufání. Okovy otroků, přikutých ke skále sobectví, zvoní na dně hradu zemského života.

Ve tmě, v níž dosud není ani záblesk světla, ve tmě, v níž hluboká noc nepoznání Boha jako pohřební příkrov zakrývá mysterium zla, počíná se dít něco tajemného, nebývalého. Jedna z duší upoutaných ke skále zla za svůj sestup do hmoty a jejího zákona země, se probouzí. Paprsek věčného života odvěké jiskry jejího ducha počíná zářit. Oči, dříve naplněné slzami karmické bolesti, vyprahlé od pláče, až do krvava vyplakané pod tíhou Golgoty, se počínají plnit odevzdáním se do Vůle boží. Niterné Světlo jako jitřní hvězda počíná procítat uvnitř duše a září posléze nad jejím čelem jako jasná mihotavá hvězda, jejíž bledý paprsek soucitu a milosrdenství roztíná hlubokou temnotu, do níž byla duše uvržena.

Spící duše se probouzí a přijímá zvěst svého vykoupení. Chápe, že soucit a láska je prvním klíčem věčného života. V té chvíli se v očích bolem zprahlých zablesklo novým životem a vzkříšená duchovní podstata lidské duše, jakoby ze

sna probuzená, počala zpívat první píseň o věčné Lásce. Zpívala o vzpomínce na hodinu svého stvoření, o vzpomínce na svého tvůrce. A tu, čím více plamen věčného života v ní hoří jako v lampě, která vyhasla, ale nyní byla znova naplněna olejem nesmrtelnosti, počíná zářit. Znova uzří bídu lidstva, bídu všech těch duší, z nichž každá jiným řetězem karmy připoutaná, úpí za své viny.

Duchovně probuzená duše uzří celou tragédii lidské bolesti všech lidských duší. Vidí hluboké průrvy a skalní útesy zahrocené a ostré jako meče, a na nich jsou těžkými řetězy připoutány lidské duše. Spí a neuvědomují si ještě hrůzu svého postavení. Některé však, které se již probudily, volají v zoufalém pláči o milosrdenství a smilování. Na rukou i na nohou, na hrdle i v bocích spjaty kovovými řetězy, jsou přikuty ke skále. A mezi balvany a ostrými útesy skal burácí bouřící moře duševních vášní a hvízdá vichřice nenávisti a zloby, létají bleskové šípy kletby a ohně černé magie. Ubohé duše se marně zdvihají, aby se osvobodily.

Duše, která první procitla, již na čele zářila hvězda věčného života, která první zpívala chvalozpěv věčné Lásce, zpívajíc podle vnitřního Slova, náhle zlomí pouta.

A jak dále pje hymnu Lásky, pouta spadají úplně. Duše vstává a chválí svého Boha za oheň života a za milost svého odpoutání se z okovů osobní karmy. Ale když spatří, že všechny ostatní zde dlící duše dosud neshodily svá pouta, zaúpí neskonalou bolestí a počne volat k Bohu, aby jí dal sílu ke spáse všech lidí. Ví, že i oni přišli na Zem z výšin a teď úpí v hradu těžké hmotnosti, v lebečním hradu nižšího já. Počíná zpívat žalm bolu, milosrdenství a důvěry v boží slitování se slzami vroucí prosby za bratry a sestry. Slzy soucitu se mísí s prolitou krví v rudém moři, prolévajícím se skalními útesy, na nichž jsou duše přikuty. Tu konečně padají okovy z jejich nohou a duše je volná! Volná! Ó Božská Svobodo, dare nebes!

Tu znovu z dálky začne znít zpěv pohřební písně. Je to nápěv monotónní, plný chmurné bolesti, jako když pochovávají mrtvé tělo. Temné hrany znějí, jako když neviditelné ruce bijí do krápníků tohoto podsvětí. Krápníky smutně zvučí jako gongy. V temnotě znova zpívají hlasy neviditelných duší mysticky monotónním neskonale teskným nápěvem „Umřela nám Pramatka, umřela nám Pramatka lidstva“.

Pro lidstvo zemřela Pramatka neposkvrněné podstaty duše, božská Panna. Lidstvo ztratilo svou nevinu a oddalo se materialismu a sobectví. Teď v zoufalství želí smrti Pramatky, ale nedovede najít cestu z vlastního sobectví. Potřebuje novou duchovní Matku. Tou je mu „Nová Panna“, jež se právě probudila k nové magicko-obrodné síle pro budoucí věky.

Osvobozená duše je jata hrůzou, když si uvědomí, v jakém pekle žila a v jakém žijí ostatní lidé. Praví: "Ó Hospodine, Otče můj, jenž jsi vzal mou duši v ochranu a probudil v ní tajemnou sílu Loga, veď mne za cílem své Lásky! Veď mne, abych šla cestou spasení pro toto trpící lidstvo zde, jež miluji. Ti všichni trpí, jako já jsem trpěla a lkají, jako já jsem lkala v temnotě hmotného života,

kam sestoupili, neznajíce Tvůj věčný Zákon harmonie a lásky. Bože, smiluj se nad nimi, neboť nevědí, co činí. Vysvobod' nás, Hospodine, Otče zástupů!“

Děj byl příslibem Království božího na Zemi.

Další část imaginace. V duchovnu povstává příslib žití ve Slunci Panny, Slunci dalšího dne lidstva, dne Novojupiterského!

Ejhle Království Tvé, Matko Pistis-Isis-Peri Sofie, počíná! Ty hvězdo jitřní, Ty Královno budoucího kosmického života, hvězdná Matko všech lidských duší! Všechny duše budou buňkami těla Tvého, ó věčná panno Pistis-Isis-Peri Sofia! Za bolestí duší v bakchanále luciferských mocností, vycházíš pro jejich vykoupení ze své sféry s mateřskou Láskou ve své božské duši. Nová věčná cesta se lidstvu otvírá. Vášnivá moc astrality bude rozpuštěna a potom pomine bouře astrální vody v lidské krvi!

Astrální oheň bude přemožen a zhasne i bengál zaslepenosti samolibosti a ješitnosti lidských smyslů a nezralého sobeckého cítění zaostalých duší citivých. Cesta k věčnému městu ozářená zbožštěnou duší rozumovou, Pistis Sofií, promění duši citivou v buňku Isis Sofie, aby vědomá duše se v lidském nitru zrodila a stala se novou Pannou, vykonavatelkou věčného úkolu. Je čas, aby se stala Peri Sofií.

Trojité podstaty lidské duše, buď teď posvěcena pohledem na tajemství Království božího na Zemi! Duše lidská, přijmi oheň meče mého, abys byla jím připravena pro oheň éry Filadelfie, oheň Trojjediného!“

Božská vidina budoucího lidstva Filadelfie zhasíná. Moře se opět spojuje a cesta Nevinných se zalévá jeho vodou. Vzkříšená a znovuzrozená duše vzlétne v ohni Michaelově, prostoupena jeho sférickým železem hvězdných emanací, zářících v její krvi. Cítí, že přijala nová zasvěcení spoluzodpovědnosti za všechny lidské duše, pro něž chtěla nalézt cestu vykoupení z temnoty ke světlu a že vzala na sebe část tíže duševních bolestí, tíže Golgoty Lásky.

4. Oživující meteorické železo Od oblohy až do našich krvinek

Působení archanděla Michaela sbližuje nebesa se Zemí. Vybíjí se ve velkolepém padání hvězd, které ozařují svými magickými svity srpnové noci. Roje meteoritů září do astrálního světla sulfuru a hasí jej ohněm nebeské Lásky Boží. Nebe „slzí“ nad karmou lidstva.

"Padání hvězd" není pouhým grandiózním divadlem pro básnický citící lidskou duši. Je mystickou skutečností, která přináší lidské krvi posilu tvůrčího nebeského oplodnění. Meteorické železo pomáhá člověku k probuzení a posílení božského Já. Dává mu odvahu a schopnost přemoci síly nižšího já, ovládajícího pudové jednání.

Pro naši roztěkanost a většinou zploštělé myšlení, toužící po spíše bezpracných a bezprostředních prožitcích, je samozřejmě bližší a nápadnější

jarní rozpuk přírody. **Děje právě se probouzející přírody** nás upoutají snáze, než podzimní ochabování a odumírání. Přiblížení se onomu přírodnímu vědomí, panujícímu na jaře, nevyžaduje přílišné úsilí. Po odumření přírody na podzim a v zimě je však zapotřebí ono přírodní vědomí soustředěně nahradit silami niterného sebevědomí. Pokud bychom totiž prožívali odumírání a tlení stejně intenzivně, jako jarní rašení, sami bychom niterně odumírali s přírodou. Protisílu k tomuto odstupu od vnějších procesů nám nabízí děje, iniciované archandělem Michaellem - jak v kosmu, tak v našich jemných strukturách. Velkolepé kosmické dění v podobě padajících létavic má svůj jemný, zdánlivě nepatrný odraz v dění naší krve. Není železem pronikána hmotným způsobem, který bychom si dovedli snad snáze představit, ale z duchovních podnětů kosmického působení je pronikána michaelskými silami, přemáhajícími odumírání, agresi, strach, úzkost, sentimentalitu. Krvi je včleňováno neviditelné, duševně-duchovně působící železo sférické. Je samozřejmé, že je to velmi jemný proces, jehož správné postřehnutí nebo alespoň vytušení vyžaduje dobrou sebekontrolu i schopnost ztišení.

Teprve vzhlížíme-li na podzim s úctou a vděčností k nebeským mocnostem a k nepopsatelné posvátnosti meteorických proudů, dokážeme z makrokosmických rozměrů odvodit atomické dění v našem mikrokosmu: každé krevní tělíčko je z kosmu nabíjeno onou posvátností a odvážností. Po milionech se v nitru rojí sršící krevní mikro-meteory. Tak jako kosmem plující roje létavic jsou napájeny srdcem Michaelovým a slévány v jeho mocný meč, vítězí nad drakem, podobně i v našem mikrokosmu nastává meteorizační posila našeho duchovního sebevědomí. Záleží na míře našeho sebepoznání, naší duchovní inteligence i vůle k dobru, nakolik dokážeme přeměnit a zduchovnit dominující moc železa v naší hmotné kultuře.

Nebeská síla meteorů vlévá do lidské krve žár božských ideálů. Vlévá člověku vědomí, že lidský duch je synem božím a lidská duše je dcerou nebes. Přináší touhu po spojení s Bohem, po nalezení božské Moudrosti a poznání zákona Pravdy. Duch božské Moudrosti omezuje působení draka moudrosti lidské. Člověk prostoupený ohněm archanděla Michaela, dovede vše obětovat božskému a chce podřídít celý svůj život Ideálům Kristova neosobního života. Poznává své chyby a tím v něm vzrůstá touha po sebeočistě, plynoucí z touhy po splnutí s Bohem.

V duchovní podstatě Michaelova meteorického železa působí síla odvahy a duchovního nadšení lásky, moc oddanosti k Bohu a krása ideálů nadsmyslů, které přemáhají strach před smrtí, úzkost, lež, podvod a klam vítěznou ryzostí duchovní Pravdy. Meteorické železo vtěluje duši pocit vnitřní jistoty spojení s Bohem a přemáhá každou bázeň, úzkost, strach, všechny nižší astrální city nenávisti, závisti, hněvu, žárlivosti a malichernosti osobních požadavků, plynoucích z egoismu.

Archanděl Michael svým meteorickým železem vlévá člověku nebeský život a jeho tvůrčí síly, i nové jasné a zářící duchovní sebevědomí. Člověk se duchovně probouzí, pociťuje moc a sílu boží. Chápe smysl Prozřetelnosti a pociťuje jasně, že je v Boží ochraně a že je veden Prozřetelností, která pečuje o jeho duchovní vývoj.

Když se v přírodě naplňuje vzduch Ohněm Michaelova sférického železa, nastávají v celé lidské organizaci, která podléhá přírodním zákonům, zvláštní alchymické procesy očišťování, proměňování a éterizace.

V krevním tělísku, které je mikrokosmickou částí kosmu, se odehrává tajemný děj, který imaginačně odpovídá světelnému dešti meteorů, svištících a zářících kosmickou atmosférou a spalujících v popel světový sulfur, planoucí v létě v zemské auře příslušné polokoule. Děj očištění od letní síry v lidské krvi a přijetí nebeských sil Michaela se každoročně na podzim odehrává v lidské krvi každého člověka. Avšak člověk jej vnímá teprve, pokud si jej může uvědomit probuzenými duchovními smysly svého astrálního a éterického těla.

Tak pečuje Prozřetelnost o to, aby člověk nebyl vydán stálému tlaku lucifersko-ahrimanských mocností. Proto v podzimním čase duchovních žní třídí „Božský hospodář“ zrna od plev a koukole. Toto čištění duchovní sklizně lidstva i přírodní sklizně obstarává padání meteoritů na naši zemi. Meteory přinášejí lidstvu síly očisty a poselství makrokosmické Lásky, jíž je lidstvu pomáháno k povznesení a vymanění ze sil lucifersko-ahrimanských.

Meteorické železo, které padá k Zemi, je kosmickou substancí sil svobody a harmonie. Proto přináší lidstvu impuls zdravého a cílevědomého duchovního sebevědomí, přemáhajícího nižší jástevní vědomí animálního pudového lidství. Michaelský meteorický hvězdný oheň je projevem bohů Lásky a Pravdy, který omezuje působení duchů zla a svodů klamně ahrimanské moudrosti podzimního draka. Michael svou zlatou výzbrojí a ohnivým mečem nyní deptá draka podzimu a bere mu životní naději, kterou od jara choval a jež se mu v létě v hořícím sulfuru zdála být uskutečněna.

Každoročně se v kosmu odehrává proces Michaelova mystického svátku. Letní síly sulfuru jsou přemoženy jeho ohnivým meteorickým železem. Michael, oděný ve svou kosmickou zlatou výzbroj, ukoval mocí své magické vůle k dobru, Láskou k Pravdě i všeláskou k lidstvu řetěz, jímž je každého podzimu znova spoután podzimní drak zemské moudrosti ahrimansko-luciferského zemského rozumu.

Drak chrlí ze svého chřtánu sirnatý oheň nenávisti a zloby. Jeho uražená, soptící, ale bezmocná pýcha je zhroucena. Je spoután řetězem vůle Michaela a všemi silami světového dobra, které se spojují v díle vykoupení lidstva z moci abnormálních bytostí.

Michaelské meteorické železo má sférickou hvězdnou podstatu, je božsky čisté. Je to nerezavějící věčná ocel Pravdy božího zákona.

Marsické železo podléhá rezavění, tedy formě zmaru. Naopak čistá sférická ocel je zbraní proti ahrimansko-luciferským bytostem. Sobecké cítění lze připodobnit ke rzi v člověku, působené žlučovitostí.

Marsické železo však sehrálo ve vývoji člověka nezbytnou roli. Dalo mu na počátku vývoje impuls a podklad k vývoji sebevědomí. I egoistické sebevědomí byl nutný vývojový stupeň lidstva, které je muselo a musí ze svobodné vůle zušlechtovat a proměňovat. Atlant'ané byli nejprve pasívní, příliv železa je měl zocelit. Síly marsického železa daly člověku odvahu a energii, aby se vymanil z původní společné lidské všeduše, Orla, Lva, Býka a Člověka. Přispěly i k docílení osobní svobody a rozvoje individuality a železné vůle.

Během dalšího zemského vývoje se člověk nalézal ve dvojím proudění železných sil. Do božského Já plynula síla Michaelova, síla meteorického železa, kdežto rezavějící železo marsické podporovalo animální já a jeho vývoj.

5. Boj Michaela a Ahrimana o naši mysl

Nemám rád nevrloú a ponuroú mysl, která opovrhne radostmi života a vyhledává neštěstí a živí se jím. Připomíná mouchy, které se nemohou udržet na vyleštěném předmětu, ale přitahují je sukovitá, hrbolatá místa a na nich se usazují, nebo pijavice, které vyhledávají a sají jen špatnou krev.

Michel de Montaigne

Již skoro půl tisíciletí jednáme podle myšlení, které vyřadilo srdce a sídlí pouze v mozku. Nebe oněmělo, z hvězd jsou jen prestižní cíle kosmonautiky jakožto počátku kosmického imperialismu, toky jsou regulovány, banky plné úspor, počítače plné informací, mozky plné plánů na úspěch, duše okoralé, srdce prázdná.

Ahrimanské podsvětí světa bytní. I dnešní kultura je věrným obrazem sil vlády tu Ahrimana, jindy Lucifera, často obou společně. Nynější až obsedantní zmechanizování a zautomatizování či computerizace života odpovídá touhám Ahrimana, který chce z člověka a z jeho zemského prostředí udělat jen dobře jdoucí stroj, ovládaný abnormálními bytostmi. Tímto zmechanizováním umožňuje člověku zdánlivě ulehčit jeho pozemský život, avšak jen proto, aby se mohl tím volněji oddat požadavkům své astrality. Pokrok techniky, inspirovaný Ahrimanem, umožňuje uspokojování choutek, inspirovaných Luciferem. Dnes nepěstují lidé jogínskou kázeň a křesťanskou chudobu. Naopak požadavky na životní úroveň a pohodlí se stále zvyšují a tím roste také permanentní nespokojenost, náročnost, závist, zášť, pýcha, soutěživost, okoralost vůči ideálům, nestřídmost, mlsnost, samolibost a touha po vnějškové prestiži.

A co s tím? Před horizontem lidstva se zvolna vynořuje a sílí úkol naplnit srdce vřelostí k duchu. Vyšší já pak bude prostupovat duši vědomou. Srdce se musí rozehrát pro vlastní moralitu, pro naplňování okolí dobrem. Tato vřelost pak bude proudit vzhůru do hlavy. Slova vcítivosti, pochopení a útěchy mohou pak zanítit opravdový duchovní oheň. Zejména rozvíjením Michaelských vlivů bude jeden člověk žít štěstím druhého, bude mu ochráncem, oporou a souputníkem na věčné cestě.

Profesor Lievegoed uvádí na toto téma mj. zkušenost ze své vlasti z doby po druhé světové válce, kdy Holandsko už mělo za sebou rok hladu. To, co se zde odehrávalo, má obecnou platnost i jinde a jindy. Bylo tam možné pozorovat toto dění. První, co bylo po válce důležité, bylo nasycení: „Museli jsme hladovět. Musíme mít něco k jídlu!“ Brzy se byty naplnily potravinami. Lidé byli opět sytí. Pak nastal další krok. Lidé chtěli oblečení. Všichni jen nakupovali, i když měl někdo už dvakrát, třikrát nebo pětkrát víc. Stále nakupoval, protože byl rád, když měl obleky. Ale nemůžeme hromadit víc majetku, než se vejde do našich bytů. Proto přišel další krok, kupování bytů, obstarávání nemovitostí. Vlastnit kousek půdy a na ní dům! Pak - auta. Dnes jsou v Evropě tak přeplněné silnice, že často je rychlejší jít pěšky. Tyto síly, které v nás hlodají, stoupají vzhůru z hlubin.

Ahriman nebude osvobozen dříve, dokud z nás budou plynout snahy o moc a pud k majetku, dokud nebudeme mít nezištný vztah ke světu. Stejně tak, jako mají být ty prožitky sexuální síly, které jsou luciferské, postupně proměněny v lásku k já jiných lidí, budeme muset nalézt také odpovídající nezištný vztah ke světu. Středověcí rosenkruciáni to velmi dobře věděli. Měli tuto průpověď: „Oko nemá dychtit, oko má milovat.“

Duchem waldorfské pedagogiky je láska k tomu, co se má v budoucnu vyvíjet, co by mělo být. To znamená: pomáhat mladým lidem, aby po svém rozvíjeli vlastní síly – a nikoli podle našeho názoru. Není naším úkolem vynucovat si u druhého člověka jeho vývoj podle našich představ. Měli bychom být zdrženliví a milovat jenom to, co se bude rozvíjet v budoucnosti. To je první krok na cestě lásky k samotnému vývoji. Obdobně to platí pro lidi, kteří společně žijí s rostlinami, v zemědělství. Pozorujme pravého rolníka, který jde polem, jak se rozhlíží a dívá se na pučení prvních výhonků. Pociťuje, dokonce snad chová lásku k tomu, co chce vyrůst. Tak by tomu mělo být také v umění a ve vědě, ba i v sociální oblasti – můžeme se učit milovat nejen to, co zde je, ale co lze chápat ve vznikání. Příklad odjinud - dominantním požadavkem Karla IV. byla láska k budoucnosti své vlasti.

Vše, co bylo ve starověku věděním, bylo věděním srdce. Srdce jako střed lidí pronikalo každou niternou činnost nadějí, vřelostí a nadšením. Možnost myslet, vytvářet myšlenky se dnes posunula od srdce, odkud dříve myšlení naplňovalo celého člověka, směrem k mozku. Rozvíjí se intelekt zcela jinak, nově. Inteligence může dnes vznikat jen z lidských mozků, které už nepotřebují být bezprostředně inspirované z vyšších zdrojů. Pokud ještě kosmické myšlenky žily v srdcích lidí, nemohl Ahriman získat žádný vliv. Tím, že nyní může inteligence vznikat už jen skrze lidské bytosti bez vyšších inspirací, mohl se chopit lidského myšlení v mozku. Od momentu, kdy myšlení stoupalo do mozku, může Ahriman vnikat do myšlení a tím je spoutávat.

Došlo k tomu tím, že srdeční síly jako centrum vědění postupně ochabovaly, až vědění nakonec zůstalo pouze v mozku. Myšlení se odřízlo od sil v srdci. Následek toho je, že myšlení se redukovalo na studenost s primárním požadavkem suché objektivity a intelektuality. Člověk nyní stojí vedle moderní vědecké pravdy, přihlíží jí, není v ní však živě svým prožitkem, neúčastní se jí, nenechává se jí niterně oplodňovat. Není účastníkem dění pravdy, ale pouhým divákem. Ideály odtud vymizely. Znásobení myšlených témat oproti středověku přineslo inflaci myšlenek, jejich roztržitost, ústup od schopnosti klidného, plynulého, návazného toku myšlenek. Též intenzivnější emoční vzruchy často přetrhávají přehlednou mentální kontinuitu. Zmaterializovaná přírodověda si zakládá na tom, že člověk není bytostně vtahován do dění přírody a kosmu, ale pouze toto dění studuje suchým rozumem - bez pokory, oddanosti, sounáležitosti, bez niterné účasti. Takováto věda sice přináší určitou informační hodnotu, na druhé straně však staví člověka mimo evoluci, mimo pozemský vývoj a odcizuje ho vůči spojení s duchem. Příhodnou analogii vidíme, když prožíváme svět přes televizi, film, video, vztahy přes mobil, umění přes MP3, CD, DVD apod. Tvůrčí improvizaci nahradily programy, algoritmy, know-how, systemizace, modely. Jistě, že se tomu dnes nemůžeme vymykat, vybrali jsme si tuto dobu a i tyto prostředky zprostředkovávají mnoho dobrého. Neměli bychom

se tím ale nechávat plně pohlcovat. Musíme o tom vědět a vždy má zůstat pokud možno co největší část života pro živou tvůrčí práci a prožitek.

Intelligence, kterou poskytuje Michael, je rovnoměrně příznivá pro všechny lidi, tedy je jim stejnoměrně nabízená. Naproti tomu ahrimanský intelekt je pyšně kritický, arogantní, soutěživý, plný pohrdání a ješitnosti. Michael nabízí paninteligenci, která je výš, než zemský intelekt. Je to všeobsáhlá, kosmická intelligence. Na rozdíl od darů Ahrimana není vnímána jako soukromý majetek, není snobská a netouží být využita k získávání peněz. Projevuje se svobodně a je ochotně předávána dál. Souhrnně řečeno - Michaelská intelligence je trvale živá, altruistická, morální. Ahrimanská intelligence je sobecká, kořistnická, tuhnoucí.

Michael dává též vědomí široké sounáležitosti a smysl pro úsilí ve skupině. Ahriman působí především na duši rozumovou a umožňuje omyl. Namísto spolupráce k dobru dává popudy ke spolčení se k získání čehokoliv nedobrého. Hrozilo by, že splní svůj cíl a změní celý vývoj lidstva, kdyby dobré hierarchické mocnosti nedarovaly a neřídily lidem karmu jako pomoc proti omylům. Individuální karma lidí dává možnost korigovat omyl v životě mezi smrtí a novým zrozením.

Krédem Ahrimana je, že člověk musí pro svůj další a další prospěch všemožně zdokonalovat Zemi a pragmaticky získávat pohodlí, kde jen se dá. Nesmí být spokojen s tím, co mu Země sama od sebe dává. Musí vytvářet nový, ztechnizovaný, uměle vyvinutý svět. Jaké klamy vložil do člověka? Potěšení z ovládnutí Země a pud k získávání majetku. Moc nad přírodou nabývá gigantické hrůznosti a sveřeposti. Ahriman se snaží infikovat člověku takovou radost z moci a majetku, že by chtěl vytvořit umělý technický svět a nikoli to, o co se snaží hierarchie v evoluci lidstva. Vůle všechno vlastnit a ovládat démonizuje lidi. V mnoha velkoměstech vidíme svět bez zlidšťující přírody, svět zcela vybudovaný člověkem. Nic nebylo ponecháno přírodě. Ta je zotročována a tedy dává člověku najevo svoji existenci důraznějšími katastrofickými prostředky.

V jednom soukromém dopisu postihl R. Steiner dění, které probíhá za kulisami fyzického světa, následujícím obrazem pro vnitřní oko: Ahriman sedí v jeskyni pod zemí. Usilovně počítá a vyčísľuje. Za ním stojí Michael s mečem v ruce. Zatímco Ahriman v jeskyni počítá a pokouší se řešit všechno po svém, organizovaně – s úděsnou intelektuální silou, Michael mu ponechává čas. Ví, že nakonec všechno převezme sám. Tento obraz nám pomáhá poznat, že nakonec přijde pomoc ze strany světla, ačkoli to bude těžká práce na dlouhou dobu.

Lze to přirovnat k víru sil luciferských a ahrimanských, a z druhé strany michaelských. Je to vír tak turbulentní, že bývá obtížné zodpovědně si uvědomit, kde se člověk nachází a jakým silám slouží. Může se domnívat, že slouží vyšším

spirituálním silám, přičemž to může být jen luciferská maska, jakkoli dokonalá a přesvědčivá (autora této knihy nevyjímaje). Může si zakládat na svých zásluhách, kontaktech, splněných úkolech, mystických zážitcích, může se považovat za (ducho)vědce - a již je spokojeně v říši Ahrimanově. Jen Michaelova škola, jež je postavená do služeb Krista (a nemusí si sama takto říkat), dává náležité protilátky. Ty si ovšem musíme opatřit vlastní pozorností a zdrženlivostí v úsudku o sobě.

Archanděl Michael je od pradávna správcem kosmické inteligence velkých slunečních mystérií a vůdcem lidské evoluce. Stará pojednání a pověsti zaznamenaly, jak v určitých dějinných okamžicích oslovoval osud lidstva. V dávných kulturách pronikal bytosti vůdců evoluce. V nynější době vede každého usilujícího k samostatnému rozvoji intelektu tak, aby na rozdíl od dávného lidstva nemusel být závislý na vyšších inspiracích a tedy aby též vědomě přijal veškerou odpovědnost za správnost úsudku.

Pokusíme-li se podat obraz současného člověka, pak lze říci, že nad ním je Michael, velký duch Slunce, který přináší spirituální myšlení, dává lidem síly jednat v souladu s ním. Pod ním stojí Rafael, který dává tendenci měnit pohlavní lásku v lásku k lidstvu, měnit pud k moci a majetku v lásku ke světu. Celkově tedy mění vůli k destrukci v lásku k vývoji.

Tato situace moderního člověka ale zároveň podněcuje k působnosti i Rafaelovy léčivé síly. Stojí-li člověk mezi Michaelem, který mu propůjčuje spirituální myšlení a pravou účinnost, a Rafaelem, který ho obdarovává láskou k vývoji a ochranou svých léčivých sil, pak se může na své cestě do budoucnosti setkat s Kristem.

6. Michaelův vstup do dění modlitby: modlitba jako duchovní jednání

Byl jednou muž svaté touhy pln,

šel k domu Milovaného a zaklepal,

na dveře světu provždy zavřené.

Hlas tázající zazněl z tajů bezedna

a hlas ten pravil: „Kdo zde zaklepal?“

A řekl poutník bludem dosud zaslepen:

*„Ty znáš mne, Milovaný, jsem to já!“ –
Hlas odvětil: „Ty? Není zde místa pro Mne a tebe!“
a dveře zavřeny zůstaly.*

*Tu milující smutně odešel
na divou poušť a zůstal v samotě pro celý dlouhý rok
a zahloubal se v sebe naprosto a modlil se
a poznal posléz co jest pravé Já.
A nyní opět šel a opět zaklepal
na dveře uzavřené, Milovaného,
a opět hlas se tázal: „Kdo zde zaklepal?“
A pravil poutník vytrženě: „Jsi to Ty!“- - -
Tu hned dveře otevřely se.*

*Ó dveře pro mě posud zavřené,
zda někdy rozlínou se mi ty vaše veřeje? - - -*

Julius Zeyer

Prosebná modlitba minulých věků se, zdá se, přežila. V dnešním bujícím egoismu by většinou spíše posilovala nižší osobnost modlícího. Ve středověké dlouhodobé vládě archanděla Gabriela mohla být ve věřících modlitba uvnitřňována i jeho jemností, intimitou. V nynější době Michaelovy vlády od přelomu 19. a 20. století musí modlitbu nést i tvůrčí prvek. Při vši pokoře je nutné, aby byla proniknuta též niternou odvahou.

U modlícího nemá dominovat já a jeho spokojenost, ale chvála Pána za vše. Odtud jde cesta dál. Žádná hrozba se nevyplní tak, jak se jí bojíme. Není to nikdy

takové. I nezdár se skládá z konkrétních chvil, myšlenek, kroků, a i ty se dají činit v klidu. Při modlitbě za odvrácení něčeho vezme, že vždy na nás Bůh nakládá jen tolik, kolik uneseme. Ale kolik uneseme, to ví on lépe, a je to s jeho pomocí často víc, než kolik bychom sami připustili. Proto se ničeho nebojme! Archanděl Michael, sestupující k naší modlitbě, ji aktivizuje, dává jí průbojnost, dynamiku. Sami si pak utváříme v představě to, za co se modlíme. Dobro, získávané pravidelně přes modlitbu bez našeho přičinění, by nám k ničemu nebylo, postrádalo by výchovný a vývojový charakter. Odosobníme-li se při modlitbě od horečnatých požadavků, přestaneme-li před sebou tlačit balvan přání a chtění, včetně chtění svého zduchovnění, teprve pak se nám začnou otevírat i v denním životě tajemné komnaty se sbírkami pokladů, které věky čekaly jen na naše zastavení se. Pak máme blíž i ke správnému jednání.

Inspiraci ke správnému přístupu k modlitbě nám může poskytnout princip, znázorněný na mozaice baziliky v Ravenně. Je tu Kristus, modlící se nad svými učedníky. Pojímá je samotné i jejich modlitbu v modlitbu svou. Je tím poukázáno na nadčasovou skutečnost, že se při skutečné modlitbě můžeme cítit přijati do nepřetržité modlitby Kristovy za lidstvo. “Otče... za ně /lidi/ prosím...”

U modlitby snad více než kde jinde platí nutnost pravidelnosti, rytmičnosti, a nutnost dlouhodobosti. Kdo hledal dejme tomu deset let pravidelně sílu modlitby a rozpoznával pak tuto sílu jako skutečnost, a srovná toto desetiletí s předcházejícím, kdy se nemodlil, uvidí, jak se hluboce změnil běh jeho života. Síly modlitby se ukazují jen v jejích účincích. Sílu, která má působit v duši a skrze duši, můžeme poznat jen tím, že ji konáme a používáme.

7. Zemské zrcadlení zářícího Michaelova šatu

Všemohoucí v lese! Jsem blažen, šťasten v lese: každý strom o Tobě vypráví. Ó Bože, jaká nádhera! V takové lesní krajině, ve výšinách, je oddechem, odpočinkem sloužit Jemu... Pohlížejte na mne jako na milujícího přítele lidstva, který chce jen dobré, kde je to možno. Od dětství bylo mým největším štěstím a rozkoší mít možnost působit na jiné.

Ludwig van Beethoven

Beethoven stál pevně rozkročen na zemi, s hlavou schopnou vznést se do oblak. V jeho díle, snad nejvíce ze všech skladatelů, lze vystopovat inspirace všemi

devíti hierarchickými řády. Kdybychom si však položili otázku, o kterou z duchovních bytostí se nejvíce opíral v díle i v životních nesnázích (ač vše směřoval k Bohu), byl by to bezesporu archanděl Michael. Sami si můžeme například vyhledávat, které hudební skladby nesou stopy michaelské inspirace. Určitě dojdeme k tomu, že zejména Beethovenovy liché symfonie, tedy Třetí - Eroica, Pátá - Osudová, Sedmá a Devátá. Podobně i symfonie C dur Franze Schuberta - Velká, některé pasáže Smetanova Dalibora či jeho Triumfální symfonie...

Událost na Golgotě je pro Michaela klíčem ke všem dveřím a branám budoucnosti.

Michaelův meč, to je gestem vyslovené slovo Michaela pro postoj lidí a jejich vnitřní orientaci. Vždyť dnes ani nejkrásnější příroda nemůže již poskytovat vytouženou obnovu sil. Jen vnitřní pohyblivostí a duchovní prací s pochopením Michaelova principu ve smyslu vnitřního duchovního Slunce, mohou být osvěženy a obnoveny spotřebované životní síly.

Vnější Slunce bude lidem stále méně pomáhat. Slovo Michaela je mluvou vyzařování, atmosféry a svobodného smýšlení. Michael nemluví skrze jaro a léto ze stoupajícího života přírody, nýbrž skrze podzim. Mluví vážně. Svěřuje lidem vždy něco velkého. Hledá ty, kteří mají vnitřní iniciativu a kteří vědomě oživují svou vůli a cítěním lidské myšlenky umrtvené ahrimanským drakem v novém orgánu poznání - v srdci, které má centrum na Zemi.

Tak se může stát naše srdce novým "ružovým paloučkem", kde se setkává princip vývoje vlastní individuality s působením a rozvíjením kultury, která slouží společnosti. Tak pochopíme Michaela jako tvář a obličej Krista.

8. Archanděl Michael dnes

Uvolňuje myšlenkám mozku přístup k srdci

Zatímco v dětských dobách lidstva zářila Michaelova moudrost shůry, můžeme ji dnes nalézat zevnitř, z niterného slunce duše. To může osvětlovat i nadsmyslové pravdy a skutečnosti. Neobsahuje odcizenou rozumářskou studenost a aroganci, ale směrem od hlavy k srdci je proteplována a moudře prozařována celá bytost. Michael osvobozuje myšlenky z oblasti mozku a otevírá jim srdce. Není zde již dilema, zda intelekt nebo duchovno, protože člověk může správně a aktivně myslet a zároveň se stávat spirituálním. Novodobá spiritualita, pokud pramení z Kristova zasvěcení, není v rozporu s

intelektualitou, ale podporují a umocňují se navzájem. Láska, podněcující a využívající moudrost, otevírá sdílení světa a zpětně osvětluje lidské já.

Jakmile člověk celou váhou své bytosti usiluje o niternou očistu, přibližuje se mu archanděl Michael a stává se jeho přímým pomocníkem v díle sebeobrození. Michaelův neošálitelný pohled stíhá zlo a upírá se do hlubin duchovního člověka. Jeho pozitivní síla napomáhá člověku při rozlišování dobra a zla a zvážení životní žně. Michael ukazuje člověku svým ohněm duchovní cestu a brání nezralým lidem ve vstupu do svatyní zasvěcení. Je naplněn oslnivými silami Kristovými. Proto zná celou cestu k Pravdě. Je mu svěřeno duchovní vedení lidstva páté poatlantské kultury. Michael prochází po celý rok dvanácti domy zodiaku, protože je makrokosmickým archandělem. Od roku 1879, kdy nastala dlouhodobá epocha jeho vlády, je pro lidstvo správcem veškeré moudrosti vyšších hierarchií od andělů po serafíny. Je strážcem duchovních myšlenek, duchovní inteligence. Proto je též inspirátorem anthroposofie. Necháává do nás plynout duchovní myšlenky. Kdo vede sebe, toho vede Michael. Vedl i mnohé umělce k heroickému vzepětí jejich tvorby.

Jen tehdy porozumíme Prozřetelnosti a pochopíme nitky osnovy světového vývoje, když budeme sledovat velké „mezníky“ ve světovém vývoji. Takové události vznikají vždy z kosmické inspirace. Proto kosmický archanděl Michael vede pannu Orleánskou i Husa na jejich mučednické hranice, dává jim zmužilost a sílu k velké sebeoběti, aby tragédie západního evropského lidstva byla zmírněna.

Podobně jako se radostně a vděčně skláníme nad Spasitelem narozeným o Svaté noci, podobně jako pronikáme do hlubin dějů velikonočních, tak v nás mají v době Michaelově růst protilátky vůči naší laxnosti a bázlivosti a být nahrazovány aktivitou, budující silnou, svobodnou a statečnou vůli. Slabé, mystické, dětsky nezralé myšlení zaniklých kultur Michael kypří a projasňuje velkolepou architektonikou spirituálního myšlení. Pak nacházíme správné a oživující zabarvení michaelské slavnosti a celého jeho podzimního působení. Takto nám Michaela líčí již legendy z poloviny prvního tisíciletí.

Suchý, rutinní intelekt Ahrimanův a jeho egoistické myšlení se dnes projevuje i ve zmaterializovaném okultismu, kdy se různými metodami a technikami některé kruhy pokouší vniknout do duchovna zadními vrátky, tedy jen za pomoci mechanických či energetických metod, bez úcty, bez morálního faktoru a bez trpělivého, pokorného zrání.

A čím se vyznačuje absence michaelského myšlení v některých současných okulturních kruzích, zabývajících se jakýmsi spirituálním bulvárem? Vystupují módní, převážně luciferské bludné cesty, jako jsou sobecké snahy o využívání andělů pro svůj prospěch (ovšem andělů spíše staniolových, vyfantazírovaných), redukce duchovních kvalit a světů na falešného společného

jmenovatele nazývaného energie či vibrace, mlhavé vykonstruované pojmy jako "přeprogramování životního kódu", svévolné a diletantské manipulace s čakrami, výklady či fotografování aury, hudba a obrazy na cestu do nirvány, dále vydávání pudových a podvědomých mlhavých pocitů za intuici, sdělení a vzkazy „z duchovna“, či alarmování před tragickými událostmi, které se „už už blíží“ (zánik Země, posunutí zemské osy...), nebo naopak slibování převratných spásných událostí jako kupříkladu jakési „vystoupení Země do vyšších vibrací či dimenzí“ (oznamováno každých několik let, přičemž dimenze se jaksi stupňují ze třetí snad až po sedmou, aniž by autoři dovedli k tomu cokoli smysluplného říci) či nějaké ty zázračné proutky na mávnutí ke zrychlenému zduchovnění (údajný vstup do Vodnáře, převratný rok 2012, poté 2014 a jistě budou i další.)

Jako ozdravná protilátka proti těmto luciferským vlivům sílí pomoc Michaelova, vládce nynějšího času, který stojí blízko u člověka. Jeho tradiční zobrazení s mečem se dnes mění ve skalpel, kterým nám pomáhá denně, ba stokrát za den oddělovat správné od mylného, šalebně podbarvené od neosobního, objektivně pravdivého, subjektivně zapatlané od čirého, průzračného atd. Správné michaelské rozlišení znamená: nesmlouvavou kritičnost ano, ale bez pohrdání a emocí, bez vyzdvihování sebe sama nad kritizovaného. Tedy činit tak jen za účelem poklidného duševního oddělení se od takového prostředí, života nebo člověka. Případně se přes viděné chyby druhých dobrat chyb svých, umět si je najít a i od nich vědomě a rozhodně odejít. I na jednání druhých a i na zrcadlení nás v nich se toho člověk hodně naučí, pokud touto schopností poznávat nevrůstá do pýchy a nadřazenosti. Tedy - nezbavovat se soudnosti a tříbit své rozlišovací schopnosti, ale přitom stále pěstovat cit úcty a pokory. Vidět přes vše kritizované dobře a poctivě vždycky i na sebe. Jestliže pocítíme oprávněnou, upřímnou lítost za své činy a přichází pokání – ani jedno nás nemá zbavovat přirozené důstojnosti a důvěry v sebe i v Boží pomoc.

Pokání a lítost nás nemá zbavovat přirozené důstojnosti a důvěry v sebe i v Boží pomoc.

Michael v nás posiluje odvahu i inteligenci čelit obecnému proudu pyšného materiálního myšlení a světového názoru. Oproti sofisticky rafinovanému "vědeckému" zdůvodnění čehokoli, dává sílu průzračné logiky, korelující s etikou, a jasného vhledu do života i do světových událostí. Jeho niterný hlas nás pobízí k samostatnosti tvůrčího člověka, který moudře a rozhodně reaguje na nejrůznější situace, do kterých dnes přicházíme. Světlo jeho sluneční moudrosti nám může ozařovat i ty nejzazší skulinky našich nití i okolí. Na vše falešně sebeomluvné, subjektivně tendenční, povrchně konvenční nám může zaostřovat náš rozeznávající vhled, pokud jej o to prosíme a snažíme se. Posiluje nás, pokud toužíme ze svobodné vůle samostatně zčišťovat a správným směrem aktivizovat naše tisíceré myšlenky, emoce i činy. Zjasňuje

naše myšlenky natolik, že jim uvolňuje přístup k srdci. Učí nás, že ne kdo se s přivřenýma očima nechává libě nést nepřezkoumanými podněty, ale kdo se s očima široce otevřenýma dotýká nitra děl, nauk, událostí, jevů, řečí... proniká krůček po krůčku k Pravdě a tím i k Bohu.

Pokud se z vlastního rozhodnutí učíme, a není to snadné, nereagovat na urážky a zášť okolí svými ješitnými či zlostnými projevy, pokud se modlíme za projasnění niter těch, kdo nám působí takzvané zlo nebo nám takzvaně ubližují, pak působíme v michaelském směru ke spoutávání podzimního draka zemské chytrosti.

V dávných dobách pozorovali inicianti boj Michaela s drakem v kosmických úrovních. Dnes je lidstvo na stupni, kdy má sledovat a řídit tento boj ve svých nitrech, v celém svém myšlení, emocích, řeči i jednání. Dnešní drak se přestěhoval do nižších složek lidských niter. Michael nad ním musí vítězit tedy rovněž v našich duších. Ke kosmickému archandělu Michaelovi, jenž zahájil svůj boj s drakem na nebeské scéně, můžeme oddaně a nadějně vzhlízet a tím si postupně ujasňovat i věrný archandělův obraz v prožívání našeho života uprostřed ruchu a disharmonie světa. Naše nynější vědomá individuální svoboda může zazářit právě uvědoměním si, že k poznávání a proměně draka našeho nitra máme tohoto oddaného nebeského pomocníka. Tím, že je Michael nejbližším pomocníkem Kristovým, je i nejbližším pomocníkem člověka. Do krvácejících sil materialismu a pýchy lidského pozemského sebevědomí pronikne k součinnosti s působením Michaela i novodobý impuls mariánský, v uvedené michaelské imaginaci personifikovaný postavou nové Panny - Vítězné Marie. Přemůže moc světového zla a sil odpůřících mocností Země, které působí v základě světa i sílu temného vládce hmoty Ahrimana. Mariánský impuls zruší tisíciletí trvajících porobu lidské duše, upíjí pod jhem železného impulsu materialismu.

Pod láskou mateřského srdce Mariina a pod vlivem Michaelovým se sami můžeme stávat zářícím meteorem, který rozráží zemské temnoty a oplodňuje okolí láskou. Jas našeho Já může zářit do okolních temnot a plnit naše bližní odvahou k rozpouštění sobectví - a to vše můžeme činit bez pýchy či syndromu mesianismu. Jak ušlechtilé myšlenky, tak pevnou vůli k tomu, abychom se stávali harmonizující složkou světa, nám včleňuje právě Michael.

Slovy zasvěcenice - "Tak dnes kráčí éterický Kristus světem, před ním ale jde od poslední třetiny 19. století jako bojovník za patřičnou přípravu lidí na tuto událost onen duch, kterého označujeme jako ducha Michaela. Vystupuje jako bojovník, krácející před slunečním duchem... Jako velký vůdce vedoucí ke Slunci Lásky předstupuje dnes Michael před lidstvo. Podle své vnitřní podstaty syn Sofie, spojen od prapočátku se světlem nebeské moudrosti, přináší lidem,

počínaje naší dobou, jakožto "tvář Kristova", jakožto tvář kosmické lásky, tuto lásku v její nejvyšší, nejnesobečtější podobě. Michael jde světem v lásce se vší vážností své bytosti, svého postoje, svého jednání. Kdo se ho drží, ten pěstuje v poměru k vnějšimu světu lásku. A láska se musí nejprve rozvíjet ve vztahu k vnějšimu světu, jinak se stává sebeláskou.

Jestliže je pak tato láska v michaelském smýšlení, bude potom moci láska k druhému zářit také zpět do vlastního já. A na cestách takovéto lásky může lidská bytost nalézt Krista."

kf